

Czwartek, 7 października 2010 r.

Polityka regionalna i polityka spójności Unii Europejskiej po roku 2013

P7_TA(2010)0356

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie polityki spójności i polityki regionalnej UE po 2013 r.

(2011/C 371 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” COM(2010)2020,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 25-26 marca 2010 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 2010 r. (EUCO13/10) a w szczególności przyjęcie strategii Europa 2020,
- uwzględniając dokument przedstawiający stanowisko, zatwierdzony przez Komisję Rozwoju Regionalnego na posiedzeniu w dniu 13 lipca 2010 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie przygotowanego przez Komisję sprawozdania strategicznego z 2010 r. w sprawie wdrażania programów polityki spójności przyjętego na 3023. posiedzeniu Rady do Spraw Zagranicznych w Luksemburgu w dniu 14 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając pytanie ustne do Komisji z dnia 14 lipca 2010 r. w sprawie polityki spójności i polityki regionalnej UE po 2013 r. (O-01110/2010 – B7-0466/2010),
- uwzględniając art. 115 ust. 5 i art. 110 ust. 2 Regulaminu,

1. podkreśla, że polityka spójności, której celem jest zmniejszenie różnic w poziomie rozwoju regionów europejskich oraz zwiększenie potencjału wzrostu na rzecz osiągnięcia spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, odegrała zasadniczą rolę w procesie integracji europejskiej, że jest to polityka, która przedstawia wartość dodaną w wymiarze europejskim, ułatwia modernizację i trwały wzrost i jest przejawem europejskiej solidarności oraz że zgodnie z duchem traktatów cechy te wymagają wdrożenia wspólnej polityki regionalnej UE na jej całym terytorium, obejmującej wszystkie europejskie regiony;

2. zauważa, że obserwowane obecnie nagromadzenie wyzwań o charakterze długo- i krótkoterminowym⁽¹⁾, przed którymi stoi Unia Europejska, doprowadziło do przyjęcia zmienionej strategii EU 2020 umożliwiającej stworzenie warunków sprzyjających stabilnemu i trwałemu wzrostowi gospodarczemu oraz tworzeniu miejsc pracy w Europie; podkreśla, że wdrożenie polityki spójności jest niezbędne dla powodzenia tej strategii, przy czym pozostanie ona zawsze odrębną polityką umożliwiającą osiągnięcie silnej synergii między wszystkimi europejskimi strategiami politycznymi;

3. odrzuca wszelkie próby ponownego upaństwowienia tej polityki; stwierdza ponadto, że jako że obecne ramy finansowe w ważny sposób wpływają na rozwój regionalny, podczas zaproponowanego przeglądu budżetu UE i następnych ram finansowych należy w pełni uwzględnić wymiar regionalny oraz że solidna i dobrze finansowana polityka regionalna UE jest warunkiem sine qua non osiągnięcia spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej;

(¹) Zob.: dokument roboczy służb Komisji pt.: „Regiony 2020 – ocena przyszłych wyzwań dla regionów UE”, listopad 2008 r.

Czwartek, 7 października 2010 r.

4. zwraca uwagę, że zgodnie z przepisami Traktatu z Lizbony spójność terytorialna wymaga ukierunkowanego podejścia do rozwoju terytorialnego, które gwarantuje policentryczny rozwój poprzez osiągnięcie synergii i unikanie sektorowego rozproszenia zasobów polityki regionalnej, i że w tym celu niezbędna jest również odpowiednia elastyczność, aby uwzględnić specyfikę różnych regionów i wspierać słabiej rozwinięte regiony w ich staraniach na rzecz pokonania trudności społeczno-ekonomicznych; uważa, że regiony peryferyjne, regiony graniczne, regiony o specyficznych właściwościach geograficznych oraz inne regiony stojące w obliczu szczególnych wyzwań w zakresie rozwoju muszą nadal korzystać ze szczególnych przepisów;
5. podkreśla konieczność korzystania z wcześniejszych doświadczeń, przykładów najlepszych praktyk i skutecznych inicjatyw wspólnotowych zrealizowanych w przeszłości w celu przyjęcia bardziej ukierunkowanego podejścia do miejskiego wymiaru polityki spójności; podkreśla ponadto, że miasta wpływają w sposób dynamiczny na regionalny rozwój gospodarczy, pobudzając pozytywnie gospodarkę otaczających je obszarów wiejskich i stwierdza w związku z tym, że w następnym okresie programowania środki finansowe należy przeznaczyć na inwestycje w projekty dotyczące obszarów miejskich, jak również podmiejskich i stoi na stanowisku, że aby osiągnąć te cele, należy rozważyć wdrożenie odpowiedniego instrumentu;
6. podkreśla fakt, że wielopoziomowe sprawowanie rządów jest jedną z głównych zasad polityki spójności i ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia jakości procesu decyzyjnego, planowania strategicznego i realizacji celów; uważa zatem, że w przyszłości zintegrowane podejście do wdrażania polityki powinno mieć charakter obowiązkowy; jest ponadto zdania, że zasada pomocniczości, we wzmocnionej i rozszerzonej postaci określonej w TFUE, lepiej określona zasada partnerstwa oraz przejrzystość stanowią zasadnicze elementy właściwego wdrożenia wszystkich strategii politycznych UE i należy je odpowiednio wzmocnić;
7. uważa, że należy utrzymać ogólny kształt obecnych celów i zacieśnić współpracę terytorialną, która przedstawia zdecydowaną wartość dodaną w wymiarze europejskim, przy czym należy również dokonać oceny innych działań, takich jak wcześniejsze określanie przeznaczenia środków, i dobrych praktyk oraz zidentyfikować wspólne problemy i ich rozwiązania; stwierdza, że działania te mogłyby obejmować ustanawianie wspólnych celów i racjonalne wykorzystywanie wspólnych zasobów oraz że wydatki należy ukierunkować na główne priorytety stanowiące wartość dodaną w wymiarze europejskim;
8. apeluje, aby struktura polityki spójności po 2013 r. obejmowała prosty, sprawiedliwy i przejrzysty system przejściowy uwzględniający wcześniejsze doświadczenia i ostatnie tendencje w rozwoju społecznej i ekonomicznej sytuacji danych regionów oraz umożliwiała im dalsze podążanie własną drogą do wzrostu i rozwoju;
9. jest zdania, że PKB musi pozostać głównym kryterium służącym ustalaniu kwalifikowalności do uzyskania pomocy w ramach polityki regionalnej, zaś inne wymierne wskaźniki mogą zostać uwzględnione, jeżeli okażą się istotne; przy czym władze krajowe powinny dysponować swobodą stosowania, na odpowiednim szczeblu decyzyjnym, innych wskaźników uwzględniających szczególnie cechy regionów i miast;
10. nalega, aby Europejski Fundusz Społeczny pozostał w ramach rozporządzenia w sprawie ogólnych przepisów dotyczących funduszy, potrzebuje on jednak własnych zasad;
11. apeluje o koordynację rozwoju obszarów wiejskich z celami w zakresie rozwoju spójności w ramach drugiego filaru WPR oraz o zarządzanie nim na szczeblu regionalnym, tak aby zagwarantować, że będzie on dostosowany do potrzeb;
12. wolałby, aby polityka spójności oraz system jej realizacji były ukierunkowane w większym stopniu na wyniki, miały na celu zwiększenie wydajności i skuteczności oraz osiągnięcie optymalnej równowagi między jakością działania a kontrolą finansową; podkreśla, że wymaga to znacznych usprawnień systemów monitorowania i oceny, większej wydajności w zakresie działań administracyjnych i obniżenia poziomu błędów oraz określenia obiektywnych i wymiernych wskaźników porównywalnych w całej UE;
13. podziela pogląd, że należy kontynuować proces upraszczania wdrażania polityki, któremu powinno towarzyszyć uproszczenie procedur krajowych i regionalnych; w tym kontekście podkreśla potrzebę znalezienia właściwej równowagi między prostymi procedurami a wydajnością i dobrym zarządzaniem finansami, w nadziei, że polityka spójności stanie się w związku z tym polityką przyjazną dla użytkowników, bardziej widoczną niż dotychczas;

Czwartek, 7 października 2010 r.

14. zachęca do korzystania w większym stopniu z instrumentów inżynierii finansowej, funduszy obrotowych, globalnych dotacji oraz uproszczonego dostępu do kapitału ryzyka i mikrofinansowania; uważa, że państwa członkowskie powinny w większym stopniu wykorzystywać dostępne zasoby pomocy technicznej w celu zwiększenia potencjału działań władz lokalnych i regionalnych oraz innych zaangażowanych stron, w szczególności organizacji pozarządowych i MŚP;
15. jest zdania, że polityka rozwoju regionalnego stanowi główny element gospodarczego, społecznego i terytorialnego rozwoju UE, w związku z tym jej polityczne aspekty powinny być omawiane na formalnym szczeblu ministerialnym, oraz że należy również wzmocnić rolę Komisji w zakresie zarządzania tą polityką i jej opracowywania;
16. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Przyszłość Europejskiego Funduszu Społecznego

P7_TA(2010)0357

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie przyszłości Europejskiego Funduszu Społecznego

(2011/C 371 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 25–26 marca 2010 r.,
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 2010 r. (EUCO 13/10), a w szczególności przyjęcie strategii Europa 2020,
 - uwzględniając sprawozdanie OECD z 2010 r. dotyczące roli edukacji w czasie obecnego kryzysu,
 - uwzględniając konkluzje Rady w sprawie przygotowanego przez Komisję sprawozdania strategicznego z 2010 r. w sprawie wdrażania programów polityki spójności przyjętego na 3023. posiedzeniu Rady do Spraw Zagranicznych w Luksemburgu w dniu 14 czerwca 2010 r.,
 - uwzględniając art. 6 lit. e) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając art. 156 TFUE,
 - uwzględniając art. 162 TFUE,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
1. zauważa kluczową rolę, jaką odgrywa Europejski Fundusz Społeczny (EFS) w zakresie poprawy zatrudnienia i tworzenia nowych miejsc pracy, promowania dostosowywania umiejętności pracowników do wymogów rynku pracy i integracji pracowników na rynku pracy oraz zwiększania włączenia społecznego;
2. zwraca uwagę na cztery wytyczne dotyczące polityki zatrudnienia przyjęte przez Parlament Europejski i z zadowoleniem przyjmuje fakt, że cele uwzględniają promowanie zatrudnienia i zwalczanie ubóstwa w kontekście włączenia/ponownego włączenia do życia zawodowego dzięki szkoleniom;